

— de havde faaet ham til at besinde sig, havde gjort ham nøgtern. Den Champagnestemning, hvori han havde fattet den store Beslutning om at tilkæmpe sig en af Europas Pengefyrstetroner, var bleven grundigt henvejret hin alvorsfulde Nat i Faderens mørke Dødsværelse. Han holdt nu ikke engang af at tænke paa den. Men netop fordi han virkelig følte sig skamfuld over den Troløshed, han i sine Tanker havde begaaet mod Jakobe, undgik han helst al Tale om hende.

I Mørkningen, da hans Søsken de igen tog ud paa Kirkegaarden for at se til Faderens Grav, og da han vidste Moderen alene, gik han ind for at sige Farvel til hende.

„Sæt dig lidt hos mig, min Dreng,“ sagde hun og talte nu atter med den modfaldne, klagende Stemme, han kendte saa godt fra sine Barneaar. „Vi har jo næsten slet ikke faaet talt sammen. Og nu vil du rejse, fortæller dine Søsken de mig.“

„Ja, jeg maa tilbage til mit Arbejde.“

Moderen laa lidt og ventede paa, at han skulde fortsætte. Men da der ingen yderligere Forklaring kom, sagde hun:

„Dit Arbejde? . . . Ja, vi veed jo saa lidt om, hvad du foretager dig, Peter Andreas, og hvor du færdes. Du var i Tyskland nu . . . i Berlin, tror jeg.“

„Ja.“

Atter ventede Moderen en Stund, før hun fortsatte:

„Ja, din Fader og jeg har jo nok forstaaet, at du maa have faaet formuende Velyndere, siden du kan tumble dig, som du gør. For nogen Stilling har du jo ikke, saa vidt vi veed.“

Per spidsede Øren. Han forstod nu, at Moderen slet ikke vidste noget om hans Forlovelse. Hans Søsken de havde altsaa hemmeligholdt den for hende;